

DŽEJMS PATERSON

**LONDONSKI
MOSTOVI**

Prevela
Milica Cvetković

Laguna

Naslov originala

James Patterson
LONDON BRIDGES

Copyright © 2004 by James Patterson
This edition published by arrangement with Little, Brown
and Company, New York, New York, USA.
All rights reserved.

Translation copyright © 2013 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Lariju Keršbaumu
U čast desetog Aleksa Krosa.
Bez tvojih opaski, saveta i prijateljstva ne bi ni njega bilo.

Prolog

LASICA SE VRATIO, PRIJATNOG
LI IZNENAĐENJA

Prvo poglavlje

PUKOVNIK DŽEFRI ŠEFER je uživao u novom životu u Salvadoru, trećem po veličini gradu u Brazilu, a po mnogima i najzanimljivijem. Svakako je taj grad pružao najviše zabave.

Iznajmio je razmetljivu šestosobnu vilu odmah naspram plaže Guaražuba, gde je provodio dane u piću slatkih kairinja i ledenog piva „brama“, a ponekad igrajući tenis u klubu. Noću se pukovnik Šefer – ubica-psihopata poznatiji kao Lasica – odavao starim navikama, lovio je po mračnim, uskim zavojitim ulicama starog grada. Izgubio je račun o tome koliko ih je ubio u Brazilu, a u Salvadoru kao da niko nije brojao nit mario. U novinama nije bilo nijednog članka o nestanku neke mlade prostitutke. Ni jednog jedinog. Možda je tačno ono što se priča za ovdašnje ljude – ako slučajno nisu na nekoj zabavi, vežbaju za sledeću.

Tek nešto posle dva ujutro Šefer se vratio u vilu s mladom i prelepom uličarkom, koja se predstavila kao Marija. Imala je krasno lice i divno mrko telo, posebno za nekog tako mladog. Marija je rekla da ima trinaest godina.

Lasica je ubrao debelu bananu s drveta u dvorištu. U ovo doba godine mogao je da bira između kokosa, guave, manga

i pinje – puding-jabuke. Kad je ubrao sveže voće, pomislio je kako je u Salvadoru uvek nešto sazrelo za branje. Pravi raj. *A možda je i pakao, a ja sam đavo*, pomislio je pa se zakikotao.

„Izvoli, Marija“, rekao je i pružio joj bananu. „Lepo ćemo je iskoristiti.“

Devojka se nasmešila s razumevanjem, a Lasica obrati pažnju na njene oči – savršene smeđe oči. *I sve je to moje – oči, usne, grudi.*

Upravo tad je ugledao sitnog brazilskog majmuna kog zovu miko, kako pokušava da se uvuče u kuću kroz zastor na prozoru. „Beži odatle, kradljivče nijedan!“, dreknuo je. „Ajde! Gubi se!“

Tad se nešto mrdnulo u žbunju i tri čoveka su ga zaskočila. *Policija*, bio je ubeđen, *verovatno Amerikanci, Aleks Kros?*

Policajci su ga skolili snažnim rukama i nogama. Udarili su ga palicom ili olovnom cevi, iščupali mu pramen kose i tukli dok nije izgubio svest.

„Uхватili smo ga. Uхватili smo Lasicu iz prvog pokušaja. I nije bilo teško“, rekao je jedan od njih. „Uvedimo ga unutra.“

Zatim je pogledao lepu devojčicu, koja se, sasvim logično, prepala. „Dobro si obavila posao, Marija. Dovala si nam ga.“ Okrenuo se pratiocu. „Ubij je.“

Hitac se prolomio tihim dvorištem. U Salvadoru niko to izgleda nije primetio, nit je mario.

Drugo poglavlje

LASICA JE SAD POŽELEO da umre. Visio je naglavačke s tavanice svoje spavaće sobe. U sobi je bilo ogledala na sve strane, pa se video u više njih.

Ličio je na mrtvaca. Bio je nag, sav izubijan i krvav. Ruke su mu čvrsto vezane lisicama na leđima, gležnjevi privezani jedan za drugi, od čega mu je prekinuta cirkulacija. Krv mu se slivala u glavu.

Pored njega je visila Marija, ali je bila mrtva već nekoliko sati, možda i čitav dan, sudeći po užasnom smradu. Smeđe oči su joj bile okrenute k njemu, ali su zurile kroz njega.

Vođa njegovih otmičara imao je bradu i stalno je stezao crnu gumenu lopticu. Sad se sagnuo pa je bio na stopu od Šeferovog lica. Progovorio je tiho, šapatom.

„Evo šta smo radili s nekim zarobljenicima kad sam bio u aktivnoj službi – prilično učtivo i mirno ponudili bismo im da sednu, pa bismo im zakucali jezik za sto. To je čista istina, moj lasičasti prijatelju. Znaš šta još? Prosto smo im čupkali dlačice... iz nozdrva... s grudi... sa stomaka... genitalija... to je prilično dosadno, zar ne? *Uh*“, rekao je i počupao Šeferove malje.

„A znaš šta je najgore mučenje, barem po mom mišljenju? Gore od onoga što bi ti uradio sirotoj Mariji. Uхватиš zarobljenika za oba ramena i snažno ga treseš sve dok ne dobije konvulzije. Doslovno mu prodrmaš mozak, koji je sam po sebi osetljiv organ. Od toga mu se učini da će mu glava odleteti. Telo mu zahvati vrelina. Ne preterujem.

Evo, pokazaću ti na šta mislim.“

Grozno, nezamislivo trešenje – a Šefer je sve vreme visio naglavačke – trajalo je gotovo čitav sat.

Na kraju su ga spustili. „Ko si ti? Šta hoćeš od mene?“, zavrištao je.

Glavni tamničar slegnu ramenima. „Ti si žilav skot, ali uvek se podsetim da sam te *našao*. Ako bude potrebno, naći ću te opet. Razumeš li?“

Šefer nije mogao da izoštri vid, ali je pogledao u pravcu iz kog je dopirao tamničarev glas. Prošaputao je: „Šta... hoćeš? Molim te.“

Lice bradatog čoveka mu je sad bilo blizu. Skoro da se smešio. „Imam za tebe najneverovatniji posao. Veruj mi, rođen si za njega.“

„Ko si ti?“, prošaputao je Lasica kroz duboko naprsu, krvavu usnu. To pitanje je hiljadu puta ponovio dok su ga mučili.

„Ja sam Vuk“, rekao je bradati. „Možda si čuo za mene.“

Prvi deo

NEPOJMLJIVO

Treće poglavlje

VEDROG SUNČANOG DANA, kad će jedno od njih dvoje neočekivano i bespotrebno stradati, Franses i Dagi Puslovski su prostirali čaršave, jastučnice i dečju odeću da se suše na podnevnom suncu.

Odjednom su na parkiralište kamp-prikolica Azurni pogled u Sanrajz Veliju u Nevadi nagnuli američki vojnici. *Mnogo* vojnika. Čitav konvoj američkih džipova i kamiona poskakujući je naišao zemljanim putem na kom su živeli, pa se naglo zaustavio. Vojnici su se raspršili iz vozila. Bili su naoružani do zuba. Očigledno su bili u ozbiljnoj akciji.

„Šta se to, za boga miloga, dešava?“, pitao je Dagi, koji je tad odsustvovao iz rudnika Korti kod Velsa zbog bolovanja, pa se još nije privikao na život kod kuće. Znao je da mu to uopšte ne uspeva. Skoro neprekidno je potišten, uvek namrgođen i sitničav i uvek ćutljiv sa sirotom Franses i decom.

Sad je primetio kako su i muškarci i žene vojnici što silaze s kamiona odeveni u bojne uniforme: kožne čizme, maskirne pantalone, maslinaste majice – sve po redu, kao da su usred Iraka, a ne u zapečku Nevade. Bili su naoružani puškama

M-16 i trčali do najbližih kamp-kućica dignutih cevi. Čak su i neki vojnici izgledali uplašeno.

Duvao je prilično jak pustinjski vetar, pa su im glasovi dopirali čak do prostrtog veša Puslovskih. Franses i Dagi su jasno čuli: „Evakuišemo naselje! Ovo je hitno. Svi moraju odmah da napuste kuće! *Smesta*, narode!“

Franses je bila dovoljno prisebna da primeti kako su svi vojnici izgovarali otprilike iste rečenice, kao da su ih uvežbali, a stegnuta, ozbiljna lica pokazivala su da neće trpeti neposlušnost. Tristotinak suseda Puslovskih – od kojih su neki bili *sasvim* čudni – već su napuštali pokretne domove, negodujući, ali ipak poslušno.

Prva susedka Delta Šor pritrčala je Franses. „Šta se događa, dušo? Zašto su ovde svi ti vojnici? Gospode bože! Da ne poveruješ! Mora da su iz Nelisa ili Falona. Franses, malo se plašim. A ti, dušo?“

Franses je ispustila iz usta štipaljku i odgovorila Delti: „Kažu da nas evakušu. Moram po devojčice.“

Utrčala je u kućicu iako je smatrala da je sa sto jedanaest kilograma prošlo vreme kad je mogla da sprintuje, pa čak i da trčkara.

„Medison, Bret, hajdete. Ništa se ne bojte. Treba samo nakratko da izađemo! Biće zabavno. Kao u filmu. Mrdajte!“

Devojčice od dve i četiri godine izašle su iz sobička u kom su gledale *Roli*, *Poli*, *Oli* na Diznijevom kanalu. Medison, starija, kao i obično se raspitivala: „Zašto? Zašto moramo? Neću. Neću. Zauzete smo, mama.“

Franses je dohvatila mobilni telefon s kuhinjskog pulta – a onda se dogodilo nešto zaista čudno. Pokušala je da pozove policiju, ali se iz telefona začulo samo glasno pucketanje. To se *nikad* nije dešavalo, nikad nije čula tako neprijatno šuštanje. Je li ovo nekakva invazija? Možda nešto nuklearno?

„Majku mu!“, prasnula je u telefon i samo što se nije rasplakala. „Šta se ovo događa?“

„Rekla si ružnu reč!“, cijknula je Bret, ali se smejala. Njoj su se dopadale ružne reči. Kao da joj je majka pogrešila, a ona je volela kad odrasli greše.

„Uzmite gospođu Samerkin i Groktavca“, rekla je Franses devojčicama, koje ni za živu glavu ne bi otišle iz kuće bez omiljenih igraćaka, čak ni da se misirska čuma spustila na naselje. Franses je molila boga da to nije slučaj – ali šta je onda? Zašto se američka vojska razmirela po naselju, pa maše oružjem ljudima pred licem?

Čula je spolja preplašene susede kako rečima izražavaju njene misli: „Šta se dogodilo?“, „Ko kaže da moramo da odemo?“, „Recite nam zašto!“, „Preko mene mrtvog, vojniče! Čuješ li me?“

Ovo poslednje je rekao Dagi! Šta je on to smislio?

„Dagi, uđi u kuću!“, povikala je Franses. „Pomozi mi s devojčicama! Dagi, potreban si mi ovde.“

Spolja se začuo hitac! Glasan prasak puške.

Franses je dotrčala do mreže za insekte – evo, opet trči – i videla vojnike kako stoje nad Dagijevim telom.

Gospode, Dagi se ne miče. O bože, o bože! Vojnici su ga ustrelili kao besnog psa. Ni zbog čega! Franses je uzdrhtala, pa isповраćala ručak.

Devojčice su cičale: „Bljak, mamice! Mamice, bljak! Povraćala si po kuhinji!“

Zatim je iznenada neobrijan vojnik šutnuo vrata s mrežom, pa joj se uneo u lice i zaurlao: „Izlazi iz prikolice! Smešta! Hoćeš i ti da pogineš?“

Uperio je cev puške pravo u Franses. „Ne šalim se, ženo“, rekao je. „Iskreno da ti kažem, pucaću još dok ovo ne izgovorim.“

Četvrto poglavlje

POSAO – operacija, misija – sastojao se u raščišćavanju jednog američkog naselja. Usred bela dana.

Bio je to sablastan, sulud posao. Obe verzije filma *Svitanje mrtvih* blage su u odnosu na ovo. Sanrajz Veli u Nevadi: stanovništvo 315 neustrašivih duša. Uskoro će broj stanovnika biti nula. Ko će to poverovati? Bogami svi, i to za oko tri minuta.

Nijedan od muškaraca u aviončiću nije znao *zbog čega* je to naselje trebalo uništiti, nit išta drugo o toj čudnoj misiji, osim da je izuzetno dobro plaćena, pa još unapred. Nisu znali čak ni ime jedan drugom. Saopšteno im je svakom ponaosob šta mu je zadatak u misiji. Njegova kockica mozaika. Tako su to i zvali – njihove *kockice*.

Majkl Kosta iz Los Anđelesa, stručnjak za municiju, dobio je uputstva da „prokrijumčari vakuumsku bombu snažnog razornog dejstva“.

U redu, on je to mogao da uradi sasvim lako.

Radni model mu je bio BLU-96, poznat i kao „sekač belih rada“, koji plastično opisuje krajnji ishod. Kosta je znao da

je bomba projektovana za raščišćavanje minskih polja, kao i džungli i šuma radi vojnih sletišta. Onda je neki zaista lud, bolestan tip smislio da bi sekač belih rada mogao jednako lako da satre ljude kao što uništava drveće i kamenčine.

Zato je Kosta leteo onim starim, olupanim teretnim avionom nad planinskim vencem Taskarora prema Sanrajz Veliju i sasvim se primakao cilju.

S novim najboljim drugarima sklapao je bombu baš u tom avionu. Imali su čak i dijagram s uputstvima, kao da su kreteni. *Kako sastaviti termobazičnu bombu za početaknike.*

Kosta je znao kako je konkretno ta bomba BLU-96 oružje pod strogom kontrolom i da ju je relativno teško nabaviti. Na nesreću svih onih što su živeli, voleli, jeli, spavali i srali u Sanrajz Veliju, sekač belih rada se može sklopiti kod kuće od delova koje je lako nabaviti. Kosta je kupio dodatni rezervoar za gorivo od tri i po tone, napunio ga visokooktanskim gasom, namestio uređaj za raspršivanje i umetnuo štapine dinamita kao središte. Zatim je napravio sklop kočnice i okidača koristeći delove padobranskog uređaja za utvrđivanje visine. Sve tako jednostavno.

Onda je rekao ostalima u avionu: „Letite preko cilja. Gurnete bombu kroz vrata za teret, pa potrčite prema okeanu kao da vam gore gaće. Verujte mi, sekač belih rada za sobom neće ostaviti ništa do spržene zemlje. Sanrajz Veli će postati spaljena mrlja u pustinji. Sećanje. Samo gledajte.“

Peto poglavlje

„SAMO POLAKO, gospodo. Ne treba niko da strada. Ovog puta ne treba.“

Skoro hiljadu dvesta kilometara odatle Vuk je gledao uživo šta se događa u pustinji. *Kakav film!* U Sanrajz Veliju su postavili četiri kamere na zemlji koje su slale sliku na četiri monitora u kuću na Bel Eru u Los Anđelesu, gde je on boravio. Bar trenutno.

Pažljivo je pratio kako stanovnike kamp-prikolica vojnici prate do spremnih transportnih kamiona. Slika je bila veoma oštra. Jasno je video oznake na rukama vojnika: VOJNA GARDA NEVADE 72. JEDINICA.

Odjednom je glasno rekao: „Sranje! Ne radi to!“ Sve brže je stezao crnu lopticu, što radi kad je uznemiren ili ljut, ali i kad ga spopadne i jedno i drugo.

Jedan civil izvuče pištolj i uperi ga u vojnika. Neverovatno glup potez!

„*Imbecilu* obični!“, povikao je Vuk u ekran.

Sekund kasnije je onaj čovek s pištoljem ubijen, oboren licem u pustinjsku prašinu, što je olakšalo utovar ostalih

budala iz Sanrajz Veliju u kamione. *Trebalo je da to predvidim*, pomisli Vuk. No kako nije, sad je to problemčić.

Zatim je pokretna kamera uhvatila teretni avion kako se približava naselju i kruži nad njim. Bio je to prelep prizor. Ona pokretna kamera očigledno je bila na vojnom kamionu, za koji se ponadao da žurno odlazi van domašaja.

Snimak je bio zapanjujuć – crnobeli, zbog čega je izgledao još moćnije. Crnobelo je stvarnije, zar ne? *Da*, svakako.

Pokretna kamera nije mrdala s aviona koji sleće u naselje.

„Anđeli smrti“, prošaputao je. „Prelep prizor. Kakav sam ja umetnik.“

Dvojica su morala da izguraju rezervoar s gasom kroz vrata. Tad je pilot naglo skrenuo ulevo, dostigao najveće ubrzanje pa što je mogao brže digao avion. To je bio njegov posao, njegova kockica mozaika, a obavio ga je sasvim dobro. „Živećeš“, rekao je Vuk.

Sad je kamera hvatala širok ugao i bombu koja polako leti k naselju. Zadivljujuć snimak. Čak je i njemu bio stravičan. Na tridesetak metara nad zemljom bomba je eksplodirala. „Jebote! Bum!“, prosto mu je izletelo s usana. Obično ga ništa nije ovako uzbudivalo.

Dok je gledao – a nije mogao da odvoji pogled – sekač belih rada sravnio je sa zemljom sve u krugu od petsto metara od mesta na koje je pao. Osim toga, imao je moć da ubije sve u tom prostoru, što je i obavio. Bio je potpuno razoran. Čak na šesnaest kilometara odatle popucali su prozori na kućama. Zgrade i zemlja su se tresle u Elku udaljenom pedeset šest kilometara. Detonacija se čula i u susednoj državi.

Doduše, čula se i mnogo dalje. Upravo tamo u Los Anđelesu, na primer. Jer je malo naselje u Sanrajz Veliju bilo samo probni poligon.

„Ovo je tek zagrevanje“, rekao je Vuk. „Početak nečeg velikog. Mog remek-dela. Poravnavanja računa.“

Šesto poglavlje

KAD JE SVE POČELO, bio sam u blaženom neznanju, na četvo-rodnevnom odmoru na Zapadnoj obali, prvom odmoru za godinu dana. Prva stanica: Sijetl u državi Vašington.

Sijetl je lep, živ grad u kom je, po mom mišljenju, fino uravnoteženo ono staro, vredno divljenja i kibernetско novo, moguće s malom prevagom u korist budućnosti. Pod normalnim okolnostima radovao bih se odlasku tamo.

Međutim trenutak nije bio pogodan, a trebalo je samo da pogledam dečkića kog sam držao za ruku dok smo prelazili Severnu aveniju Volingford da bih se setio zbog čega je tako.

Trebalo je samo da oslušnem srce.

Dečak je moj sin Aleks, a ja sam ga tad video prvi put posle četiri meseca. Sad je živeo s majkom u Sijetlu. Ja sam živeo u Vašingtonu, gde sam radio kao agent FBI-ja. Aleksova mama i ja smo se upustili u „prijateljsku“ borbu za starateljstvo nad sinom. U stvari, postalo je prijateljskije tek posle dva vrlo burna susreta.

„Uživaš li?“, pitao sam malog Aleksa, koji je još vukao sa sobom Mu, crno-belu plišanu kravu, omiljenu još dok je

živeo sa mnom u Vašingtonu. Imao je nepune tri godine, ali je već razgovetno govorio, a još razgovetnije dolazio do onog što bi naumio. Bože, kako sam voleo tog čovečuljka. Njegova majka je bila ubeđena da je nadaren – visok stupanj inteligencije, veoma kreativan – a kako je Kristina nastavnica u osnovnoj školi, i to odlična nastavnica, verovatno zna šta priča.

Stanovala je u oblasti Volingford, pa kako je to prijatan kraj za šetnju, Aleks i ja smo rešili da ne idemo daleko od kuće. Počeli smo tako što smo se igrali u prostranom dvorištu ograđenom zelenim Daglasovim jelama, s pogledom na Kaskadne planine.

Napravio sam nekoliko snimaka dečaka, prema uputstvima koja mi je dala Nana Mama. Aleks je hteo da mi pokaže majčin povrtnjak, a ovaj je, kao što sam i očekivao, bio lepo održavan i pun paradajza, zelene salate i tikava. Trava oko njega je uredno šišana. Po simsu kuhinjskih prozora bilo je saksija s ruzmarinom i nanom. Još malo sam slikao Aleksa.

Pošto smo obišli dvorište, otišli smo do volingfordskog igrališta da vežbamo hvatanje lopte i udaranje palicom, zatim smo posetili zoološki vrt, pa se prošetali pored obližnjeg Zelenog jezera držeći se za ruke. Aleks je bio uzbuđen zbog predstojeće parade i nije razumeo zbog čega ne mogu da ostanem sve do tada. Znao sam šta nam predstoji, pa sam se trudio da se pripremim.

„Zašto uvek moraš da odeš?“, pitao me je, a ja nisam imao odgovor na to. Samo sam osetio iznenađan, grozan bol u grudima koji mi je postao već poznat. *Želim da budem s tobom, mališa, svakog minuta svakog dana*, hteo sam da kažem.

„Jednostavno moram, mališa“, kazao sam. „Ali uskoro ću opet doći. Obećavam. Znaš da držim obećanja.“

„Zato što si policajac? Zato moraš da odeš?“

„Da, delimično zbog toga. To mi je posao. Moram da zarađujem kako bih mogao da kupim video-kasete i slatkiše.“

„Zašto ne nađeš drugi posao?“

„Razmisliću o tome“, rekao sam. Nisam ni lagao. Naći ću drugi posao. U poslednje vreme mnogo razmišljam o policijskoj karijeri. Čak sam o tome razgovarao i s doktorkom, mojom doktorkom za *glavu*.

Konačno smo se oko pola tri vratili do njegove kuće, obnovljene viktorijanske zgrade u odličnom stanju, obojene u tamnoplavo, s belim rubovima oko prozora. Kuća je udobna i svetla, a priznajem da je i lepo odrastati u mestu kao što je Sijetl.

Iz sobe malog Aleksa vide se Kaskadne planine. Šta dečaku još treba?

Možda otac kog viđa češće nego jednom u nekoliko meseci? Šta mislite o tome?

Kristina je čekala na tremu i toplo nas pozdravila. Bila je to velika promena od našeg poslednjeg sučeljenja u Vašingtonu. Mogu li joj verovati? Izgleda da nisam imao izbora.

Aleks i ja smo se zagrlili na pločniku, pa sam ga još nekoliko puta slikao za Nanu i decu.

Zatim je ušao s Kristinom, a ja sam ostao napolju, pa otišao do iznajmljenog auta, ruku duboko zavučenih u džepove, s osećanjem da mi sinčić već nedostaje, da mi suviše nedostaje, i s potvrdnim odgovorom na pitanje hoće li mi se uvek ovako cepati srce.

Sedmo poglavlje

POSLE POSETE ALEKSU u Sijetlu, odleteo sam za San Francisko da provedem malo vremena s inspektorkom u odeljenju krvnih delikata Džemilom Hjuz. Nas dvoje se zabavljamo već oko godinu dana. Nedostajala mi je i osećao sam potrebu da budem s njom. Umela je da sve dovede u red.

Usput sam slušao divne glasove Erike Badu i Kalvina Ričardsona. I oni umeju da sve dovedu u red. Ili bar donekle.

Kako se avion bližio San Francisku, počastvovani smo iznenađujuće bistrim pogledom na most Golden gejt i obris grada. Video sam centar Embarkadero i zgradu Transamerike, pa sam se prepustio prizoru. Jedva sam čekao da vidim Džem. Zbližili smo se kad smo zajedno radili na istrazi jednog ubistva. Jedina nevolja je bila u tome što smo živeli na suprotnim obalama. Voleli smo svako svoj grad i posao, pa nismo još smislili kako to da rešimo.

S druge strane, zaista smo uživali kad smo zajedno. Video sam radost na Džemilinom licu čim sam je ugledao kod izlaza na prometnom međunarodnom aerodromu. Stajala je pred restoranom *Nort Bič*, široko se osmehivala, tapšala

ruku dignutih iznad glave, pa skakala u mestu. Jednostavno je takva, i to joj pristaje.

Čim sam je video, nasmešio sam se i već se osećao bolje. Uvek je tako uticala na mene. Nosila je meki kožni sportski mantil, svetloplavu majicu i crne farmerke, izgleda da je došla pravo s posla. Ali izgledala je *dobro*, zaista dobro.

Namazala je karmin i namirisala se, što sam otkrio kad sam je zagrlio. „O *da*“, rekao sam. „Nedostajala si mi.“

„Onda me drži, grli me, ljubi me. Kako ti je sin? Kako je Aleks?“

„Sve je veći, pametniji i zabavniji. Sjajan je. Obožavam čovečuljka. Džemila, već mi nedostaje.“

„Znam. Znam, dušo. Hajde, zagrli me.“

Podigao sam je sa zemlje i okrenuo oko sebe. Visoka je metar i sedamdeset pet i čvrsta, volim da je držim u zagrljaju. Primetio sam da nas neki ljudi gledaju i uglavnom se smeše. Kako da se ne smeše?

Tad su nam prišli dvoje koji su nas gledali. Bili su u tamnoj odeći i došli su pravo k nama. *Šta je sad to?*

Žena je digla značku da mi je pokaže: FBI.

O ne. Ne. Zašto mi se to uvek događa.